

DR. ALMÁSI MIHÁLY:

A Lélek egysége

PÜNKÖSD egyfelől az az ünnep, amely beleszürkült a mi egyre szürkébb, egysíkú világunkba. Karácsony és húsvét után nemcsak a világi, hanem a formális keresztyén gondolkodás is alig tekintti ünnepnek. Másfelől azonban – bizonyos keresztyén körökben – a legnagyobb, szinte kizárólagos ünnep, mintha minden pünkösddel kezdődött volna, és azzal is végződne.

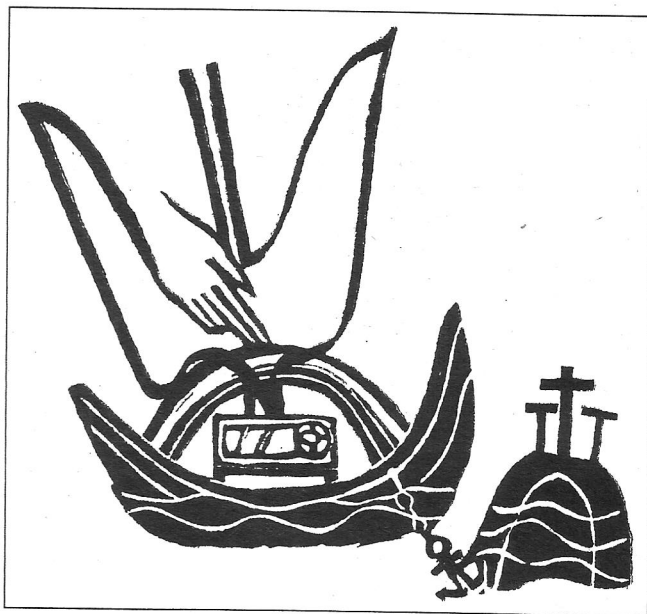
Közel húsz éve, amikor az ún. „harmadik hullám” (a Szentlélek zászlajára tűző legújabb karizmatikus mozgalom) még nem is létezett, egy országos lelkipásztor-továbbképző konferencián tartottam előadást a Szentlélek személyéről és munkájáról. Elmondtam Th. Filthaut, münsteri római katolikus teológiai professzort idézve, hogy a Szentlélek nélkül egyszerűen nem lehetséges a keresztyén létezés, s hogy a Szentlélekkel kapcsolatos kérdések biblikus megválaszolása nem kizárólag a hittudósok vagy a különlegesen misztikus beállítottságú jámborok ügye, hanem mindnyájunké.

DIÁKKOROMBAN, a 60-as évek második felében a teológiai hallgatók szinte minden akadémián gondosan másolták azokat a jegyzeteket, amelyeket akkor nem lehetett kiadni. Fölsorolni is lehetetlen ezeket a kiváló, biblikus műveket, amelyek felekezeti irányultságuk ellenére is a közös keresztyén teológia kincsesházának számítottak, különösen azért, mert a friss külföldi teológiai irodalomhoz szinte lehetetlen volt hozzájutni. Említhetném Csia Lajost, Gyökössy Endrét, Török Istvánt és másokat. A szerzők neve természetesen soha nem került rá a 8-10 példányban átűtőpapírra gépelt jegyzetekre. Ilyen volt a „feketelistán” szereplő Fekete Péter dogmatikája is. A méltatlanul mellőzött kiváló teológust csak az utóbbi években rehabilitálta a református egyház. Kézről kézre járt Fekete Péternek egy másik munkája is. A címe ez volt: „Teljesedjétek be Szentlélekkel!” – az alcíme pedig: „Levél többeknek a Szentlélekkel való beteljesedés, a Lélek vezetése és a gyógyítások kérdéséről.” Ez a kiváló tanulmány az 1950-es évek végén íródott, és a címből is látható témákon túl részletesen szól a kegyelmi ajándékokról, többek között a prófétálásról, a nyelveken szólásról és a nyelvek magyarázásáról. Ha annak idején jobban odafigyeltek volna az egyházak, az evangéliumi mozgalmak az említett művekre, sokkal felkészültebben ért volna bennünket a karizmatikus mozgalom. A sok hordalékot szállító karizmatikus folyam a biblia-teológiailag alulképzett, az „újság” varázsát csodáló testvéreink között – s különösen az új hívők körében – mérhetetlen kárt okozott. Sokszor lelkipásztorok, felelős egyházi vezetők is „elvarázsolódtak”. Újra mértékkel lettek az érzések, a tapasztalatok, az álmok, a látomások – mint már oly sokszor az egyház története során – Isten örök Igéje hátterbe szorult, a hit mint olyan, lényegtelen kellékké degradálódott az érzések és a megvilágosodás mellett. A divat diktálta „lelki” öltözékek kiszorították az Isten teljes fégyverzetét, elbizonytalanodott a kürtzengés. S ha mégis akadtak józan biblikusok, károgó varjaknak minősültek a mindig nagy magasságokban szárnyaló „csodasasok” szemszögéből.

A BIBLIKUS GYAKORLAT HIÁNYA, az elvilágiasodott egyházi gyakorlat törvényszerűen vágyat ébreszt a megújulásra. Erre, ti. a megújulásra, a reformációra az egyháznak mindig szüksége van. Pál apostol az efézusiaknak írt csodálatos üzenetében többek között ezt mondja: „újuljatok meg a ti elméteknek

lelke szerint” (4:23). Ebben a versben a megújulás (ananeosztai) a visszaállást, a restaurációt, a reformációt jelenti. A deformáció reformációval korrigálható!

Az Úr Jézus az övéi egységéért imádkozott (Jn 17:21). Az egység nem jöhet létre, csak a Szentlélek által. Ő az, aki „nyelveket egyező hitre” képes hozni. Különböző fajú, nyelvű, karakterű és különféle talentumokkal meg karizmákkal megáldott hívők egymást kiegészítő egységét teremti meg a Szentlélek.

A Szentlélek által vezetett hívő nem törekszik kizárólagosságra. Tudja, hogy másnak lehet más ajándéka, és ez így van rendjén. Nem gondolja, hogy csak őt vezeti a Lélek. Az egymást és egymás ajándékait kölcsönösen tisztelő, megbecsülő hívők képesek csak egységre.

Az egységet őrizni kell. A Lélek egységét is. „Igyekeztek megtartani a Lélek egységét!” (Ef 4:3) Az egységet őrző keresztyén alázatos, hosszútűrő, szelíd, s ha kell, elszenvedi a másikat (Ef 4:2).

A Lélek egysége egyszersmind a hit egysége. Pál apostol szinte váltószóként használja a „Lélek egysége” és a „hit egysége” kifejezést. (A henotésizmus egysége összesen csak kétszer fordul elő az Újszövetségben, itt az Efézusi levélben – 4:3, 4:13.)

Ha túlságosan „színes”, „változatos”, az egyház hite, ha nagy eltérések vannak a tanításban, sérül az egység. A hitkülönbségek elvezethetnek egészen a szakadásig, amikor is megszűnik az egység.

A Lélek egysége és a hit egysége azonos Jézus Krisztus egysége megismerésével, az érett férfiúsággal (Ef 4:13). Egy Úr van, egy Megváltó. Végezetül csak az Ő nevére hajlik meg minden térd. Csak Őt vallja minden nép Úrnak (Fil 2:10-11).

Egység, de nem mindenkivel és nem mindenáron! Számos olyan teológiai irányzat és egyházi mozgalom van, amely a felekezetek

Új pünkösöd?

KÖZISMERT TÉNY, hogy a karizmatikus mozgalom az elmúlt évtizedekben nem csak a protestáns nagy- és kisegyházakban végzett térhódítást, hanem a római katolikus egyházban is. Az viszont már kevésbé köztudott, hogy a „Szentlélekben való megújulás” mozgalma számára tulajdonképpen a *II. Vatikáni zsinat* (1962-65) nyitotta meg az ajtót. Ezen a nagyszabású rendezvényen *XXIII. János pápa* egy imájában így könyörgött: **„Szentlélek, újítsd meg korunkban csodáidat, mint új Pünkösödöt!”**

A zsinaton ott volt *Leo Jozef Suenens* bíboros is; főleg az ő kezdeményezésére fogadták el a híres *Lumen Gentium* 12. pontját. Ennek értelmében a katolikus egyház hivatalos tanítása lett, hogy a keresztyének ma is elnyerhetik Isten ajándékozó szeretetéből a karizmákat az Egyház építésére. Suenens bíboros személyesen is meggyőződött – az első katolikus karizmatikus imaközösségeket meglátogatva – a karizmák létéről. 1974-ben írta meg *Új Pünkösöd?* című művét, amellyel biztatni akarta azokat, akik érdeklődnek a „Szentlélekben való megújulás” iránt.

De hogy is indult a katolikus karizmatikus mozgalom? Történetét leírja K. és D. Ranaghan könyve: *„A Lélek visszajövele”*. Eszerint a megújulás 1967-ben kezdődött a pittsburg-i Duquesne Egyetem (USA) hallgatói körében. Néhány fiatal összegyűlt hétvégi lelkigyakorlatra, imádkoztak, böjtöltek és a Szentlélek segítségét kérték. Közülük már többen olvasták *David Wilkerson: Kés és kereszt* című könyvét. Végigtanulmányozták Pál apostol leveleit és az Apostolok cselekedeteit, és mindennap fohászkodtak: *„Jöjj, Szentlélek, Úristen!”*

Feleletként átérték a „Szentlélek-keresztséget”, és eddig nem tapasztalt karizmákat (nyelveken szólás, gyógyítás, próféta, stb.) fedeztek fel életükben. A mozgalom egyetemről egyetemre terjedt. Az első nemzeti kongresszuson 1967-ben még csak 100 személy gyűlt össze, a második, nemzetközi kongresszuson, 1974-ben már mintegy 30 ezren jelentek meg – köztük 50 püspök és vagy 700 pap! Azóta a katolikus karizmatikusok száma a világon és hazánkban is egyre nő.

Mindezek után idekívánczik egy kérdés: ha a katolikus karizmatikus mozgalmat a Szentlélek inspirálja; és ha igaz Megváltónk kijelentése, hogy *az Igazság Lelke elvezet a teljes igazságra* (Jn 16:13), akkor vajon a megújultak miért érzik magukat jól az egyház tanbeli és szervezeti keretein belül? Erre csak egy magyarázat lehetséges: *az élmények fontosabbak, mint a dogmák szembesítése a Biblia örök igazságaival*. Az azonos megtapasztalások egyfajta karizmatikus ököménéti teremtenek a más felekezetiakkal, legyenek azok protestánsok, evangéliumiak, ortodoxok vagy – bármily megdöbbentő – újabban mohamedánok és buddhisták! **K. N. J.**

Pünkösdi gondolatok

PÜNKÖSD a Szentlélek kitöltésének emlékűnepe. Amint nagy élményt jelentett a tanítványoknak nagypéntek után a húsvét, úgy a mennybemenetel után tíz napra a pünkösöd érkezése. A felházi imára jött válaszként. Ahogy karácsonykor a 700 éves Ézsaiási prófécia után megszületett Jézus Krisztus, a néma Bárány, aki elveszi a világ bűneit, most a fél évszázados jóeli prófécia teljesedik: „Kiöntöm az én lelkemet minden testre, ifjakra és vénekre”.

Pünkösöd a Szentlélek kiadásának az ünnepe. A tíznapos ima után következett, ami ma is így történik. Jézus ígéretére várva a 120 főnyi sokaság komolyan vette a Lélek érkezését. Ebben egyek voltak. Az üdvtörténeti események egyszeri csodák, mégis az újratörténetes igényével lépnek fel bennünk: karácsony azért, hogy

Krisztus bennünk is megszülethessen; húsvét, hogy Urunkkal együtt feltámadjunk, pünkösöd pedig úgy, hogy az Úr minket is betöltsön Lelkével.

Pünkösöd a keresztyénség születésének is jubileuma. A Lélek kiadására után a tanítványok tudták, mi a dolguk. „Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörsében és az imádkozásban.” (ApCs 2:42)

PÜNKÖSDDEL a világi ember nem tud mit kezdeni. Számára megfoghatatlan, pedig érzékelhető, létező valóság. A népi hagyomány rövidéletűnek titulálja azt, amit „pünkösdi királyság” jelzővel illet, pedig az egyháznak pünkösöd a hajtőereje, a forrása. Mert nem emberek bölcsessége, elhatározása szülte, hanem Isten hatalmas ereje, Igéje, a Szentlélek meglevenítő csodája.

A Szentlélek és munkája nélkül az egyház olyan, mint a fa száraz ága: élet nélküli. Lehet jól organizált szervezet, de csak érdekközösség. Az élő Jézus Krisztus teste, az eklézsia a Szentlélek által lehet élő szervezetté, közösséggé. Nélküle csak beleszületni, de vele újjászületni lehet – víztől és Szentlélektől.

Sok mindent elérhet az ember a Szentlélek nélkül is, de a Jézus Krisztusban való hitre, üdvösségre csak az Ő segítségével lehet eljutni. Ezért szívem belső vágyával éneklek az ősi protestáns éneket: „Jövel, Szentlélek Úristen! Töltsd be szívünket épen...” (HH 116)

Dr. Mészáros Kálmán

JELENTKEZÉS AZ EGYHÁZZENEI TANFOLYAMRA

Nyári Egyházzenei Tanfolyamunkat június 24. és július 6. között rendezzük meg az újpesti imaházban (1043 Bp., Kassai u. 26.).

Tanszakok: **karvezetés, harmónium, orgona, gitár.**

Régi és új hallgatók jelentkezését várjuk
Beharka Pál címén: (1191 Bp., József A. u. 70. Telefon: 157-4297)
A jelentkezőknek tájékoztatót küldünk.

A gyülekezeti zenei szolgálatra készülő fiatalokat szeretettel várjuk!

A TANFOLYAM VEZETŐSÉGE

A Lélek egysége

(folytatás a 165. oldalról)

egységét célozza meg. Megállapodásokkal, mozgalmakkal nem teremthető valóságos egység. Krisztus egyházában, a láthatatlan egyházban megvan az egység, de kell, hogy ez a láthatatlan egyház és ez a valóságos egység láthatóvá váljék. Az utolsó idők egyháza nem a felekezetek egyesüléséből jön létre emberek által, hanem Isten műve lesz a Szentlélek által. Az igazi egyház a próbákat kiálló hívők közössége (dokimosz=kipróbált, megbízható, kitartó).

Mindez igaz a magyarországi baptista hívőkre is. Egyéni és gyülekezeti különbözőségünk, ha az a szolgálatok és az ajándékok különbözőségén nyugszik, nem akadály a egységnek. De akadály, ha úgy gondolom, hogy csak az a fontos, csak az a jó, csak az a biblikus, amit mi teszünk, amit én teszek.

Hadd legyen az idei pünkösöd közösségünk számára az Úrhoz fordulás alkalma, a hozzá való közeledés áldott ünnepe!